

ZÁHONYI VASUTAS

IV. évfolyam, 08. szám

2014. július 28.

Élni és visszaélni

Nem akarok más tollával dicsekedni, de a múlt hetekben Juhászné Erzsó által leírtak most váltak számomra aktuálissá (ZV. IV.02. – Élni és visszaélni?, ZV. IV. 7. – Méltósággal élni és élni hagyni). No, nem azért, mert engem ért volna a cikkben leírt atrocitások valamelyike, hanem mert a cikkek nyomán páran megkerestek a vonaton, mondván, ők ráismertek az írás „főszereplőjére”. Én inkább azt szeretném hinni, hogy emberünk ismer magára és elgondolkodik viselkedésén.

Az történt, hogy a kollégák megkérdezték, milyen úton-módon tudnák kinyomtatni a fent említett cikket, hogy a főnökük ajtajára kitűzzék, mert olyan hangon beszél a beosztottjaival, amit már a sokat látott-hallott vasutasok sem tudnak tolerálni. Én javasoltam nekik, hogy az Etikai Kódexet is tegyék mellé (amiből – mindenkinek? – volt oktatás és vizsga), hátha javul valamit a helyzet. Aztán tovább gondoltam a dolgot és rájöttem, hogy a dolog nem is olyan egyszerű, mert egy főnök nagyon sok galád dolgot el tud követni a beosztottjai ellen törvényes keretek közt is. Igaz, ha ezt rendszeresen teszi, valószínűleg kimeríti a munkahelyi zaklatás fogalmát (bár amit most csinál, az is az), legalábbis a „2003. évi CXXV. törvény az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előremozdításáról” szerint.

Talán az lenne a legegyszerűbb, ami jó pár évvel ezelőtt szűkebb környezetemben történt. A dolgozók elmentek a főnökük főnökéhez, és elmondták neki a helyzetet. A nagyobb főnök aztán helyre tette a dolgokat és egy kis időre lenyugodtak a kedélyek.

Tudom, ez sem igazi megoldás, mert a fiút ki lehet nevelni a Pusztából, de a fiúból a Pusztát már kevésbé.

Nem provokálni akarok, hiszen az igazságot nem tudom, csak hallom (akinek meg nem inge...). Az viszont tudom, hogy a kutyaugatás nem hallik az égig, de arra jó, hogy az utca összes kutyája elkezdjen ugatni, és a fél falut felverjék álmukból.

Márta István

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Obúka

Idén jól indult a szezon, elsősre sikerült az ötliteres. Hej, ha minden így összejönne! – de csak magamban kiáltottam, hogy ne sokan hallják. Még azt hinnék, telhetetlen vagyok, netán szomorú, pedig csak kíváncsi, például arra, hogy miért nem jött össze már tavaly. Mert tavaly is ilyentájt vágytam rá nagyon, meg tavalyelőtt is, talán már az előtt is, de az már végképp a múlt. Szóval ilyenkor van az ideje, a nagy forróságban. Hiába az eső, meg mindenféle felhőszakadás, akkor is nyár van, forró nyár, tehát uborkaszezon. Úgy tűnik, a javából, hiszen elsősre működött a kovász. Hej, ha minden így, elsősre... igaz, akkor túl egyszerű volna az élet.

De hogy ne bonyolítsunk sokat rajta, amihez nagyon értünk, maradjunk az uborkaszezonnál. Valamikor, fantáziahiányuk, netán nyári lustaságuk mentésére újságíró elődeim kitalálták, uborkaszezon van, nincs miről írni. Szó se róla, a nagy nyári szabadságolások alaposan keresztbe tesznek az újságírói álmoknak, a többség igyekszik lazítani, strandolni, minden olyasmit kerülni, amiről érdemes volna írni. Így aztán, akiknek futja, mennek üdülni, szerveznek különböző nyári táborokat, nyári oskolákat, szabadegyetemeket, csak hát ebben a fene nagy hőségben ugyan mi értelmet tudnának ott mondani? Nyilván nagyon keveset, kár is koptatni értük a billentyűzetet.

Marad a kovászos, az legalább finom, és talán Ötletnuku is szereti. Azért talán, mert tavaly óta nem sikerült kiderítenem, pedig akkoriban ígértem, hogy megírom az ő receptjét. Mit tagadjam, ez (sem) jött össze, sőt, egyáltalán alig tudok arról valami, hogy mit szeret. Pedig az fontos a kovászos szempontjából, hiszen lehet így, meg lehet keresztben, vagy fordítva, a lényeg, hogy eltaláljuk az arányokat, amikor minden csillag a legjobban áll, amikor mindenki számára kellemes az íz. Nekem nincs receptem, hogy megírjam, szabad fordításban az igazi nálam a kovászos is. Mert ahogy alkalom szüli a rossz embert, úgy nincs jobb, mint a pillanat diktálta, zsigerből jött harmónia, gondolkodás és írott recept nélkül alkotott álom.

Természetesen csakis megvalósítva, kaporral, meg ahogy tetszik. Aztán lehűtve, de a fokhagyma sem rontja el, bármivel is fogjuk enni. Jót tesz az álomnak az is, ha van hozzá tüzes nedű, vörösen izzó, vagy aranylóan selymes. A lényeg, hogy meglássuk benne a jövőt, és kevésbé legyen fontos a múlt. Kivételek vannak azért, például az obúka eredete, amit majd' húsz éve hallottam először, gyermekek szájából. Ők a betűket még hiányosan, de őszintén cserélgetve kerek-perc kimondták, ilyenkor csakis a kovászos!

Dolhai József

HUMORSAROK

HÁTSÓ FERTÁLY

Áll egy szőke bombázó az úton, és stoppol. Arra megy egy sportkocsi. Megáll, a nő behajol az ablakon. A vezető gyorsan felhúzza az ablakot, kiszáll az autóból, és hátulról jól magáévá teszi a hölgyet. Látja ezt a közelben kaszáló paraszt bácsi, és rövid gondolkodás után maga elé morogva mondja:

– Hát, ha ilyen kocsit nem is, de ilyen ajtót mindenképpen veszek magamnak...

ÁLLATI GUBANC

Kovács és felesége nézelődnek állatkertben, s egyszer csak a majmok előtt állnak meg. Itt azonban egy hatalmas termetű gorilla elkapja a feleségét, és berántja magához. Miközben a gorilla elkezd letépni a nőről a ruhát, a nő egyre hangosabban sikoltozik:

– Béla kérlek, segíts!

Béla rövid gondolkodás után visszaszól:

– Hmm, talán mondd azt neki, hogy egész nap mostál, fáradt vagy és egyébként is fáj a fejed...

Balogh Attila